

UN MINUT SEIXANTA SEGONS

Una vegada, en un poble, les hores passaven molt i molt ràpid. Tothom anava corrents perquè no se'ls escapés l'autobús o el tren. Una vegada un inventor va pensar fer un rellotge que anés més lent i així ningú no hauria de córrer per l'autobús ni pel tren. No se'ls escaparien. L'inventor es va posar a treballar, va agafar un rellotge vell i li va treure totes les peces que tenia. Quan li va treure les peces, li va renovar la pila i també li va posar unes peces diferents amb les quals anava més lent.

El senyor va pensar com seria l'hora. Després de rumiar, va decidir que podria ser de seixanta segons per minut i de seixanta minuts per hora; que un dia tingués 24 hores i així 12 hores podríem dormir i 12 podríem estar desperts. Un dia, el va ensenyar a tothom i a la gent li va agrada la idea. Llavors l'inventor va fabricar més i més rellotges fins que tots els ciutadans en van portar un.

Un dia, l'alcalde se'n va assabentar, del magnífic invent. Llavors, es va enrabiar molt ja que era ell qui havia fet els horaris dels trens i dels autobusos. Si els autobusos o els trens anaven tant lents amb els nous rellotges, ell no podia guanyar tants diners. Si el tren o l'autobús feien menys viatges no cobrava tant. Va pensar què podria fer: si fer fora l'inventor de la ciutat o prendre-li les instruccions del rellotge. Va pensar que faria les dues coses: fer-lo fora i prendre-li les instruccions. Així no podria fer més rellotges i tampoc no el tornaria a veure a la ciutat.

Al cap d'una setmana, l'inventor va rebre una carta de l'alcalde dient-li que vingués a veure'l. L'inventor va anar-hi ràpidament. Quan va ser-hi, li va preguntar què volia. L'alcalde va treure una corda i li va dir:

- “Ah, no res”-. Però va saltar a sobre de l’inventor i el va lligar.

Quan l’inventor va ser lligat, l’alcalde li va preguntar on eren els plànols del rellotge. L’inventor li va dir que els tenia a la butxaca. L’alcalde els va agafar i el va portar als afores de la ciutat.

Quan van ser fora de la ciutat, abans que l’alcalde se n’anés, l’inventor es va deslligar. Quan l’alcalde va veure que venia cap a ell, va començar a córrer perquè no li robés els plànols del rellotge. Tots dos van arribar a la ciutat tot perseguint-se l’un a l’altre.

Quan els ciutadans els van veure, van començar a preguntar-se què podia passar i com era que un inventor de rellotges estigués perseguint al senyor alcalde. Llavors l’alcalde va començar a dir: que l’inventor era un impostor i que només volia vendre rellotges. L’inventor va dir que no se’l creguessin, perquè el que passava era que l’alcalde només volia que tornessin els horaris que ell havia posat. Quan la gent va sentir que l’alcalde volia tornar a canviar l’hora, es van creure el que deia l’inventor. Llavors van posar a l’alcalde a la presó, perquè es van adonar que ell volia una altra hora per poder guanyar més diners.

La ciutat va pensar que el nou alcalde podria ser l’inventor. Llavors ell va dir que sí, que ell seria el nou alcalde de la ciutat. Al cap de dues setmanes, la gent caminava tranquil·lament pel carrer, ja que no calia córrer per agafar l’autobús o el tren. Tothom estava content menys l’anterior alcalde, al qual, les hores li passaven molt lentes amb el nou rellotge que li havia regalat el nou alcalde de la ciutat, l’inventor.

Mauro López